

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμόντες χρόνον
την κλειστην οικοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶων.

Ἔτος χίλια κι ὄκτω κι ἑνῆκόντα,
νέα δράσει Ρωμῶν με τὴν γλῶσσα.

Ἐὼν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἰ ν α ι μ ὶ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἰ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστή τοῦ Μαρτίου κ' ἐνάτη,
τοῦ ῥιχτήσαν πολὺ τοῦ Κορριάτη.

Πούτους χίλια και τριάντα,
'στὸς Κορφέος πολλὰ συμβάντα.

**Τὸ ζεύγος τῶν Ξυλίνων ἀσταλάκων
εἰς τὴν μεγάλην νῆσον τῶν Φαιάκων.**

(Ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περικλῆς 'στὴν Κέρκυρα πετοῦν
καὶ τὸν μεγάλον Κάϊζερ φρονήρεις χαιρετοῦν.)

Φ.—'Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Κάϊζερ μετὰ κομπῆς μεγάλης
κ' ἄρχισεν νὰ τὸν φάλλῃ.
'Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Γερμανὸς
ὁ παντογνώστης και τρανός,
ὁ τοῦ Σουλτάνου φίλος
και τῆς Τριπλῆς ὁ στύλος.

Π.—'Ἐσηκωθῆσαν κ' ἰσ' ἄλλοι
'στὴ φάστα τὴν καινούρια,
πανηγυρίζουν, Φασουλῆ,
Γαρίτσαις και Γαστούρια.

'Ἐνθουσιάζεται καθεὶς,
κ' ἀπὸ τῆς Σπιανάδες
ἀκούονται περιπαθεῖς
τενόρων πατινάδες.

Κύτταξε στύλους και στρατοὺς
και δικεφάλους ἀετοὺς,
και μούτσουνα Γερμανικὰ
τὰ μέλα φιλελληνικὰ.

Ποῖος εἶναι τοῦτος ποῦ περᾶ, και χάσκουν συμπόλταται;
Φ.— Ἀλλ' ἄρχης εἶναι, Περικλῆ, κ' Ἔδλεμπουργ καλεῖται.

Π.— Μὴν εἰν' ἐκεῖνος ὁ γνωστός, ὅπου με τῶσον ζῆλον
ἔδουλεψε τὴν Στρογγυλὴν τὸν ἄμοφυλοφίλων;

Φ.— Δὲν ἔβρω, Περικλέτο μου, με πῆγαινε κ' ἔρωτα.

Π.— Κ' ἄλλοι ἐμβαδίνουν ἰσχυροὶ και φέροντες τὰ πρῶτα.

Φ.— Κ' αὐτοὺς ἀς προσκυνήσωμεν
τοὺς χρυσοστολιμένους,

κ' αὐτοὺς ἀς ἐξιμνήσωμεν
τοὺς φρεσκοζουρισμένους.

'Ανθίζουν κάμπια και βουνα
κ' ἄγᾶλλεται τὸ γένος...

Π.— Ποῖός νάσαι τοῦτος ποῦ περᾶ,
ὁ παρακορδωμένος;

Φ.— Τι μ' ἐρωτᾷς γὰρ νὰ σοῦ πῶ ποῖος τοῦτος, ποῖος ἐκεῖνος;
μὴ με θαρρῆς ἀκόλουθον τοῦ Γουλιέλμου, κτήνος;

Π.— Κάνε μετανοίας οὐ τρανῶν ἐπαρῶν μπουκίετο.

Φ.— Ἐπιθωμῶ Γερμανιστὶ νὰ φάλλω, Περικλέτο,
μὰ κύτταξε τὸν Κάϊζερ κ' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παίζης
και τοὺς ἰππῶτας ἐξέχασε τῆς Στρογγυλῆς Τραπεζῆς.

'Ὁ Κάϊζερ αἰμόνε: κ' ἤχουν ἡ Σπιανάδες
κ' ὁμόφωνος ἡ νῆσος βοᾷ, ἔγνητα κραυγάζει...

κ' ἔπος ὁ Μπάρμπα — Γεωργῆς ἐκεῖ 'στὸς Μυλωνάδες
'στὸν ἄρχοντα τοῦ τόπου σπουδαῖο λόγο βγάξει,

ὁ δὲ κουφο—Θωμάς κοντὰ τοῦ παραστῆκει
συμβοηθός, ζευζέκη.

ἔται και αὐ βοήθα 'στὸν λόγο τὸν μεγάλο,
ὅπου σκοπεῖν τῶρα 'στὸν Κάϊζερ νὰ βγάλω.

Π.— Μήπως γὰρ λόγον ἔχης καμμίαν ἐντολὴν
κ' ἐν ἀπὸ τὸ Κουβέρνο, κ' ἐν ἀπὸ τὴν Βουλῆν;

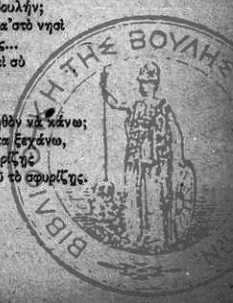
Φ.— Κανεῖς δὲν ἔχει στείλει κ' ἔμένα 'στὸ νηοὶ
νὰ κάνω προφωνήσεις...

ἔγω μονάχος θέλω, κ' ἔλπίζω πὸς και σὺ
γ' αὐτὸ θὰ βοηθήσης.

Π.— Πῶς ἐνοεῖς, βρε βλάκα, τὸν βοηθὸν νὰ κάνω;

Φ.— Μᾶλις καταλαβαίνεις πὸς τίποτα ἔσθ' ἐγώ,
ἔσθ' ποῦ θὰς με τρόπο θὰ μοῦ τὸ φεβριζῆς

και θέρχεται 'στ' αὐτὰ μου και θὰ μοῦ τὸ σφουζῆς.

Ἐμπρός λοιπόν...θ' ἀρχίσω,
καὶ πρόσχε καλὰ
νὰ μὴ τοῦ τὰ συγχωσῶ
κί' ἀρχίσω νὰ γελᾷ.

Προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ
στὸν Κάϊζερ τὸν προσφιλέν.

Ζάτ βιλκόμεν, Κάϊζερ, τοῦτ' ἴσσι καλῶς θύσεις...
νομίξω τὸ Ρωμαϊκὸ πῶς κί' ἄλλοτε τὸ γ' ἠρώσεις.
Ντάς μέερ, δὴ ἡ θάλασσα, περιδοξε, κί' ἡ γῆ
τὴν ἀφιξίν σου σήμερα λαμπρῶς δοξολογεῖ.

Ἄλλὰ κί' ἐγὼ
δοξολογῶ

τὴν ἀφιξίν τοῦ Κάϊζερ τοῦ νεφεληγερέτου
συμβουθοῦντος τουτουτ τοῦ φίλου Περικλέτου.

Ζάτ βιλκόμεν, Κάϊζερ...πολὸ μὰς ἐκτιμᾷς,
μὰ δὲν τὸ δείχνεις διόλου...
φεργκίσει νίχτ, παρακαλῶ μὴ λημονήσῃς κί' ἐμᾶς,
τῆς κάλτσιας τοῦ διαβόλου.

Ἐλα καὶ θαύμασε, κλεινὲ τῶν Χοντ' ὄλλερν γόνε,
τὸ φωτεινὸν βασίλειον,
μὰ βλέπει καὶ τὸν ἥλιον,
Γερμανιστὶ ντὶ ζόνε.

Τέτοια λακάδα θαυμαστὴ κί' ἀληθινὰ σπανία
τὴν ἔχετε καμμά φορὰ καὶ οἷς σ' ἡ Γερμανία;
Ἐχέτε, Κάϊζερ, καὶ οἷς πυρίκαυτον καμνί
μὲ τόσοον φέγγος;... ἄμμη δέ;... κί' ἐγὼ σ' ἐβειάωνω
πῶς μέσα σ' τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ τίποτ' ἂν δὲν μείνη
ἴμρορομε νὰ περάσωμε καὶ μὲ τὸν ἥλιο μόνο.

Χωρὶς λακάδα, Κάϊζερ, δὲν ὀφελοῦν καθόλου
μῆτε συντάγματα στρατοῦ, μῆτε καρδία στόλου,
μὰ μὴ τ' ἐμβλήματ' αὐτῶν κί' ὄλ' ὀφθακοφόροι...
καλὰ τὰ λέω, Περικλή;...

Π. — Πολὸ καλὰ, προχώρει.

Φ. — Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας... πετοῦν τὰ χελιδόνια
καὶ τὸ Ρωμαϊκὸ μ' αὐτὰ
ἴμροστά σου, Κάϊζερ, πετᾷ
μ' ἔλθαι καὶ μὲ κορδόνια.

Μὲ τὴν ἀργοπορία σου πολὸ μὰς ἀνησυχῆσες
κί' ὡς ποῦ νάλθης μὲς σ' τοῦτ' ἰκορφοῦς ἀλήθεια μὰς ζεψύχσες.
Ἀνησυχῆσαμε ποῦ λὲς
μ' ἐκείναις, Κάισαρ, τῆς πολλαῖς
κί' ἀνέλπισταις ἀναβολαῖς.

Μὲ τὴν ἀργοπορία σου τὰ χάσανε κί' οἱ πρώτοι,
μῆτε κί' αὐτοὶ ὁ Δῆμαρχος, ὁ Κόλλας δηλονότι,
δὲν μπόρεσε, περιβλεπτε, νὰ μάθῃ τὴν ἡμέρα,
πρὸ θελθῆς ἔδω πέρα
τὴν Γαλλικὴν προσφώνησι νὰ σοῦ προτοιμάσῃ...
καλῶς μὰς ἤλθε, Κάϊζερ, κί' εἰρήν' ἤμιν καὶ πᾶσι.

Καλὰ τὰ λέω, Περικλή;...

Π. — Πολὸ καλὰ, προχώρει.

Φ. — Δὲν ξέρεις πῶς χαρήκαμε σὰν ἤλθε τὸ βατόρι.

Καὶ τώρα σὲ δεχόμεθα καὶ στὸν δικὸ μας τόπο
μ' ὄλη μας τὴν εὐγένεια καὶ τὸν καλὸ μας τρόπο,
ἂν καὶ μὰς ἔβαλε, Σειπτε, καὶ ὁ ἔξοδα καὶ κόπο.

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, μυρξί, καλοκαίρι,
κί' ἀρχίξω νὰ κυκλοφοροῦν τὰ ψάθια κί' ἡ νιρτσιας...
ζάτ βιλκόμεν, Κάϊζερ, καὶ σ' τὰ δικά μας μέρη,
τὸν ἐρχομὸ σου χαίρετοῦν Γαστούρμα καὶ Γαρίτσιας.

Ἀρώματα μεσοβολοῦν κί' ἀνθίζουν πρασιανάδες,
ἀλλ' ἔμωις κί' αὐτοκίνητα κουβάλησαν γιὰ σένα,
ποῦ πηλασοῦν ἀκράτητα μέσα σ' τῆς Σπιανάδες,
κί' ὄλου γιὰ τοῦτα, Κάϊζερ, μὰς πάει τρία κί' ἕνα.

Κί' ἐγὼ θεράπων ταπεινὸς γονατιστὸς ἴμροστά σου
παρακαλῶ τὴν ἐνδοξὸν Μεγαλειότητά σου
νὰ μὴ μὰς κάνης θρόμματα μὲ ταυτοκίνητά σου.

Τοῖζαρ ἀβε,
ρόδα λάβε,
Τοῖζαρ χαιρε,
ρόδα φέρε.

Ἀρόμοις καὶ σενὰ παστρεῖουον
σ' τὸ τρανὸ τὸ πανηγύρι,
Γαστουρῶτσιας χορεύου
γιὰ μεγάλο σου χατήρι.

Σάββε, Τοῖζαρ, Ἱμπεράτορ,
ἀβε, Πρῶσοε παντοκράτορ,
Χαιρετῶ κί' ἐγὼ προσκλίνω
εὐγενῆς κί' εὐγενῶν
τὸν ἀπόγονον ἐκεῖνον
τῶν Βυργράδων τῶν κλεινῶν.

Δὲν ξεχνῶ τὸν Βαρβερόσα, τοὺς μεγάλους Φρειδερίκοις,
κί' ἄλλους ἀνδρας καλλιníkους.
Εἶσαι μάννα γιὰ τοῦτέμα, γιὰ σπαβίξ, γιὰ πυροβόλα,
εἶσαι ποιητής, ζωγράφος, γλύπτης, μουσικός, ἀπ' ὅλα.

Τί δὲν ξέρεις, Ἱμπεράτορ;.. εἶσαι μέγας παντογνώστης,
μὰ καὶ σ' τὴν Ἱμπερατρίτσα
βγάξω ταπεινῶς τὴν νιρτσια,
καὶ τὴν χάριν μεγαλῶνω τῆς Μεγαλειότητός τῆς.

Τὶ πληθὺς χροποφλάκων
εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων.
Βλέπω κί' Ἀστεινομκοῦς
νὰ ζητοῦν ἀναρχικῶς.

Χαιρε, Κάισαρ... σ' τῆς Ἑλλάδος τρύφης τὸν ἥλιον...
εἶναι χάρτιναις κί' ἡ μπόμπαις σ' τὸ χαρτοβασιλειον.
Δὲν τρομάζει κί' ἔδω, Κάισαρ, ἕνα κί' ἄλλο ὄπατο
τῶν ἀναρχικῶν ἡ λύσσα,
καὶ μ' ἔμορε νὰ ὄγῃ σπατοίειν, ἤγουν σ' τὸν περπάτο,
μόνο μὲ τὴν ποκαμῖα.

Ρέμιασε μὲς σ' τὰ πάγκαλα τ' Ἀχιλλεῖα,
ποῦ τὰ ζηλεύουσι κόμοι καὶ βασίλεια.
Στὸς κήπους τῶν κατὰ στραπετὴ καὶ ὄρντικα
μὲ κρᾶνη, τρομερῆ, καὶ τρικαντά,
καὶ δεῖξε καὶ σ' ἐμᾶς ἀπὸ κοντὰ
πῶς ἔχεις Ἀυτοκράτορος προσόντα.